

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

L' HOME DE LA DIDA.

Sempre las cosas se componen
pèl que tè sòrt mes que 'ls demés,

ell assegut, sense fer rés,
y al galliner totas li ponen.

LA CREIXENSA.

As ideas surten de l' ou després de un període de incubació més o menys prolongat.

Tal ha succeït ab la idea democràtica.

A l' any 1868 va rompre la closca de una manera violent, en los camps de Alcolea, y 'l país en massa va aclamarla, de tal manera que fins los més refractaris a la causa popular que simbolisa la democràcia, van tenir de admétre-la, donantli una participació considerable en las lleys y en las prácticas polítiques de la nació.

Set anys més tart la pomposa idea democràtica era ofegada en mans dels autors de la sublevació de Sagunto. Cánovas, l' omnipotent, li torcia 'l coll sense misericordia. Lo partit conservador en massa, la declarava incompatible totalment ab la monarquia restaurada.

Ha sigut necessari incubar un' altre ou.

Tretze anys de paciència, de calma, de confiança en lo porvenir están a punt de produhir resultats inmillorables.

La idea democràtica torná a sortir, viva, forta, robusta, no en virtut de la més mínima violencia, com al any 68, sinó per la ley ineludible de la necessitat, per la forsa incontrastable de las circumstancies.

Lo partit liberal en massa l' aclama, com l' únich remey que té per viure, rompent las trabas que li havian posat los conservadors.

Martos la-enalteix davant del trono, oferintla com l' únich puntal sòlit de la monarquia.

La majoria de las Corts li presta anticipat acatament, compromentent en solemne votació a no separarse sense deixar establerts lo Jurat y 'l sufragi universal.

Y últimament, fins en Romero Robledo, l' autor de aquell célebre lleterero: *Cayó para siempre*, etc., etc., no sols declara aceptar, en nom dels reformistas las indicadas institucions democráticas, sinó que, donant per fi una bandera definida a la fracció de que forma part, se proclama partidari del dret de revisió, ó siga de restituir a la Constitució del Estat aquells articles, en virtut dels quals la mateixa constitució es reformable, a voluntat del país y a despit del veto de la corona.

Si algun escéptich vingué a dirnos que fa de mal embarcarse ab homes dels antecedents de Martos y Sagasta y sobre tot de Romero Robledo, que representan dintre de la política espanyola, totas las evolucions imaginables a trucos de conservar lo poder, respondriam ab lo conegut proverbi:

—«A caball regalat no li miris lo dentat.»

O bé diriam ab los castellans:

—*Hágase el milagro y hágalo el diablo.*

Quan ells, vividors de sempre, proclaman la necessitat imperiosa del esperit democràtic, es que senten la forsa creixent de aquesta idea y entre oposarse a ella y sucumbir ó deixarse portar ab suavitat per la corrent, adoptan lo darrer extrem hasta per instint de conservació.

Una de dos: ó maniquis eternals dels conservadors, vivint precariament y sense gloria, ó fomentadors decidits del esperit democràtic, que 'ls lliberta de aquesta servitut vergonyosa.

Y avuy, tal están las cosas, que ja no poden retrocedir.

La democràcia es nostra.

En pochos días ha crescut de una manera desmesurada.

Deixém-la desenvolupar.

No serém nosaltres los que perturbem sas funcions naturals.

Desde la restauració y hasta desde molt antes, que venim reclamant que cessi tota violencia,—la tirania de dalt, com la rebeldia de baix,—ansiosos de progrés pacífich, de propaganda legal, d' evolucions tranquilas y ordenadas.

Espanya té dret a viure la vida dels pobles moderns; pero la primera condició de aquesta vida es la legalitat democràtica.

Que tots los ciutadans gosin dels mateixos drets polítichs: que no hi haja classes numerosas allunyadas per una ley d' exclusió de tots los actes públics: que la voluntat nacional no siga 'l patrimoni de una massa de indiferents y de unas quantas dotzenas de caciques, sinó la suma dels vots de tots los espanyols majors d' edat y com a fals, aptes per l' exercici del sufragi.

¿Volen tot aixó 'ls que avuy gobernan?

Donchs sápigam que 'ls partits republicans ho reberrém a mans besadas, benehint l' hora en que ha sigut reconeguda una legalitat que a tots per un igual nos

uneix obligantnos al respecte més acrisolat y al acatament incondicional, envers la voluntat de la nació.

La democràcia que aquesta vegada vé a la vida pacíficament, reclama medis pacífichs de desenvolupament.

Per la nostra part ha de tenirlos, y 'ls lindrà sempre, encare que al terme de la evolució no hi vejessem lo triunfo de la República.

En últim resultat, aquest no ha de ser fill de la impaciencia ni de la transgressió de las lleys. sinó de la voluntat expressa y manifesta de la nació, davant de la qual, desde 'ls més alts als més humils, tots a un igual venim obligats a inclinarlos respectuosament.

P. K.

UNA MEDALLA POLÍTICA.

Si no ment aquell adagi «per mostra basta un botó.» vegin la botonadura que portém los espanyols. Es una regla que conta poquíssimas excepcions.

CARA.—(EN L' OPOSICIÓN.)

Senyors; avuy la crisi—per tot nos avasalla, juntemnos, y al trobarnos—cansats de resisti... donguém la gran batalla

a aquest govern despòtic—que 'ns porta a ben mori.

Es precis molta energia.

¡Ja arribará l' no-tre dia!

Ciudadans ¡¡¡Ja arribará!!!

Tras horrible

curta pausa

nostra causa

triunfará.

CREU.—(EN LO GOBERN.)

Si 'm diuen que l' industria—está paralisada y que l' agricultura—se troba agonisant y que, la gent cansada

de tan dol y miseria—d' aquí se 'n vá... emigrant;

a n' aquell qu' aixó m' indica

li responch:—;Vés que m' explica

no 'm vingui pas a amohinar!

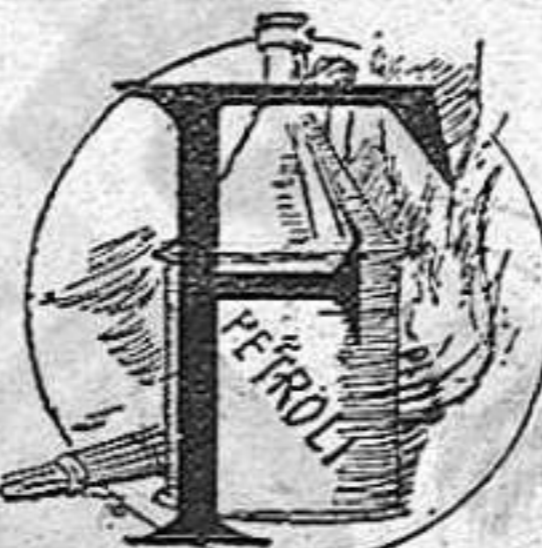
Com m' s plagas

més m' engreixo.

Jo may deixo

de cobrar.

JOB. LESTEMAR.

A alguns días una viuda pobra y desolada aná a la rectoria de Sant Agustí, a treure una partida de casament, al objecte de solicitar l' exenció del seu fill del servey militar.

Al presentarse a recullir lo document, ab set rals a la butxaca, que Déu sab lo que van costarli

de reunir, l' encarregat del despaig, qu' es un capellá molt de la brometa, vá dirli que valia vuit rals.

—No 'n porte més que set; digué la pobra viuda.

—Donchs vaji a casa seva, a buscá 'l que falta, y no torni sense 'l ral.

—Pero...

—Vaji, vaji... que aixís agafará gana per sopar.

Recomaném l' adquisició de aquest capellá a la redacció del *Bram de la Patria*. Faria xistes molt bonichs que animarian aquell periódic.

Tos estudiants de Salamanca usan gorro-frigi per tot dia, desde 'l jubileu del Papa, en que un estudiant vá ser detingut per usar aquesta prenda.

Ló gorro-frigi al cap; l' amor a la República al cor... y endavant las hatxas, que després del batxillerat vé la llicenciatura.

Fransa é Italia no s' acaban de entendre en los preliminars per la celebració de un tractat de comers.

La diplomacia alemana fá de pota de la marruixa, y embolica la troca.

Italia plorará algun dia la conducta que vé seguint, desertant lo siti que li correspon en la aliança de las nacions llatinas.

Hi ha pecats de rassa que algun dia 's pagan cars.

En Canovas, ab tot aixó de la creixensa súbita de la democràcia está que no hi véu de cap ull.

Y 'ls seus amichs més íntims li atribueixen las més bonas intencions, tals com la de anular tota la reforma democràtica 'l dia que torni a ser poder.

¡Pobre mónstruo!

Ab una caparrada pot tirarse un embá a terra, si 's té la closca prou dura; pero com ara no farém un embá, sinó una paret mestra, al primer cop de cap, ha de caure estaburnit.

¡Vaya un suicidi més tonto!

¿Qué me 'n diuen del discurs de 'n Moret? Molt llarch... molt bonich... pero ab molt poca sustancia.

Los madrilenyos están embabiecats ab aquesta maquina de dir paraulas, tan fatal a la vida de la nació.

Jo comparo a n' en Moret ab un aristón: aquellas orgas petitas que tocan tantas sonadas com cartrons los hi posan. Si eternament se mou la maneta, tocan eternament; pero acaban sempre per ficarse al cervell.

Gran disgust entre 'ls militars reformistas per haver dit en Romero Robledo que 'l seu partit se contentaria ab un exercit de 40,000 homes.

Naturalment, un exercit reduhit necessita pochos jefes y oficials y 'ls d' aquesta classe que militan en las filas reformistas tenen por de quedarse en vaga.

En Romero Robledo está en lo cas de calmar aqueixas inquietuts.

Lo qual pot lograrho a poca costa.

Dihent que al fer la aludida manifestació, per inadvertencia va descuidarse... res... un cero.

De manera que l' exercit no será de 40,000, sinó de 400,000 homes, y encare sense contarhi l' esquadro d' húsars de Antequera.

A Almeria s' están venent la majoria de fincas de la provincia, per falta de pago de la contribució.

Peró las fincas se treuhen a subasta, y no 's presenta un sol comprador a solicitarlas.

Mientras tan las terras sense amo no 's cultivan, l' Estat no recauda un céntim y la població emigra en massa per no morir de fam.

Dintre de poch temps lo que succeheix a Almeria, succehirá per tot Espanya.

Y llavors podrá recórrerla en Moret, cantant ab brillants periodos la feréstega hermosura del desert espanyol.

Avants de que circulesen los nous duros de don Alfonso XIII, ja n' han sortit de falsos.

De monarquichs falsos n' hi ha hagut sempre.

Y lo-més trist es que 'ls paguém per bons.

Ab aixó de la democràcia, sembla que 'l general Martinez Campos ha arrufat lo nas ab tanta forsa, que li ha quedat convertit en una especie de castanya seca.

Créguim lo general. A la placa que porta en lo casco, dessola del llorón, fassissshi posar un epitafi que digui:

Aquí jau lo cop de Sagunto.

Lo discurs de 'n Martos ha convertit a la democràcia a tota la majoria.

Y ha produhit un efecte inesperat: en Romero Robledo s' ha declarat més demócrata que 'ls fusionistas.

¡Bona jugada!

Carambola, palos y a casa.

Fa dos setmanas que per estar indisposat lo nostre dibuixant Sr. Moliné, qual restabliment desitjem ab tota l' ánima, nos veyém privats de sas xispejants caricaturas.

Las que publiquem en lo present número son degudas al distingit dibuixant D. Joseph Lluís Pellicer.

MASCARADA POLITICA.

o sè si será veritat; pero m' han dit que la plana major dels polítichs espanyols tracta de donar un dia d' aquestos un gran ball de máscaras.

Tots hi aniran disfressats... y sense caretas: diu ja n' hi ha prou ab ja que portan usualment.

La gracia de la cosa estará en la propietat del traje que cadascó llubeixi, porque diu que 'ls vestits han de guardar relació ab los

antecedents é historia de cada personatge.

En Sagasta—casi no cal dirho—hi anirá vestit de moro; tan porque ab lo turbán y la mitja-luna podrá amagarse 'l tupé, com porque a un peresós com ell cap traje li pot caure millor.

Lo general Salamanca s' está fent un traje de guineu, que diu qu' enamora. A la quenta s' ha avingut ab en Cassola, que 's disfressará d' arbre, y mentres aquest li ensenyará unas fruytas apellidadas reformas, en Salamanca l' anirá seguint y dihent:

—¡Son verdas!... ¡son verdas!

Y-tot porque no las podrá haver.

En Martos 's disfressa de sirena. Los conservadors critican molt la seva ocurrencia, y aseguran que la tal sirena no té altre pensament que fer adormir ab los seus cants a la tripulació de cert barco, per després enjugarlo a rodar. No sè lo que deu haverhi de cert.

Lo general Martinez Campos no 's disfressa de res. L' home diu que no 's vol disfressar, porque creu que ja hi va prou ab lo traje de capitá general. Y té molta rahó.

Un dels trajes que cridarán l' atenció será lo de duch de Tetuán; Diu que figurará un' orga, ab un lleterero que dirá aixís: *De rahons.*

En quan al Sr. Romero Robledo, es inútil dir que farà sensació. La seva idea es vestir-se de pescador de canya, ab un am qu' en lloch de esquè portarà un programa proteccionista. Diu que millor que una canya preferiria una barra; pero no n' ha trobat cap de prou gran per ell.

En Moret hi anirà de bailarina y tocadora d' arpa. En la primera part ballarà 'l ball anglés, y en la segona tocarà alguna cosa. Lo millor seria que *toqués* lo dos.

Si no muda de pensament, lo senyor Lopez Dominguez farà furor. Nada menos que tracta de vestir-se de baldufa, ab un cordill a disposició dels concurrents, porque tothom lo puga fer ballar al seu gust.

En Francisco Silva hi anirà de cego, ab la seva corresponent guitarra. Per supuesto, que la tal guitarra será aixafada.

Lo conde de Toreno pensa vestir-se d' elefant. Diu qu' es l' únic traje que s' ajusta bè al seu cos.

L' antich ex-ministre d' Hisenda, senyor Camacho, está en dupte entre vestir-se de gos ó gat. Lo millor seria que 's disfressés de gat y de gos a la vegada: es lo traje que donaria més tò a la seva persona.

Per sério y adequat, lo vestit de 'n Pidal: s' assegura que ha comprat una magnífica pell de hiena, que li va que ni pintada.

Lo conde de Cheste potser hi anirà de calavera: tot consisteix en qu' en Moyano li vulgui deixar un traje d' aquest género que tè.

També farà bastanta gracia 'l traje del Sr. Puigerver. Lo distingit ministre d' Hisenda 's disfressarà de pobre, sense camisa ni sabatas. a tall—diu ell—de contribuent espanyol.

L' Alonso Martinez 's vesteix de pallaso, y pensa entretenir-se tot lo vespre fent tamborellas de l' un cantó al altre. cosa per la qual tè una gran disposició.

Lo pobre Balaguér no 's disfressarà, porque crech que no tè roba.

En Montero Rios 's vesteix de guardia civil, pera fer la por als que 's propassin.

En Linares Rivas de lloro.

Y per fi, en Becerra de bè esquilat.

—Y en Cánovas?

—En Cánovas no está per balls. Lo pobre home es a la casa de socorro, ahont encara li están curant los tistorros y xiribechs que li han fet en los últims debats parlamentaris.

FANTÀSTICH.

A TAL BISBE, TALS OVELLAS.

La pelegrinada del dia sis del actual, s' ha tornat aygua poll.

Y no per falta de afició, sinó per excés de comoditat.

Ja 's coneix que havia de comandarla 'l famós D. Jaime, tan amich de la bona vida y partidari acérrim del número hū.

L' allocució publicada al efecte es un modelo de ingenuitat.

Resulta de sa lectura que 's passatjers de primera y segona classe podian fer lo viatge a Roma en 52 horas; pero en cambi 'ls de tercera havian d' emplearn'hi 87, sufrint tres llargas paradas a Fransa é Italia.

Y, naturalment. diuhen ells, com tots volém ser iguals—¡qué demócratas!—no hem de consentir que las ovellas que poden gastar arribin a Roma 35 horas avants que las curtas de recursos, y en tal concepte queda suspesa la pelegrinació.

Contra tals inconvenients hi hauria dos medis senzillíssims:

Primer: que tots los pelegrins fessen lo viatge en segona classe, per lograr lo qual bastava que 'ls que son rics haguessin abonat als pobres la diferència. Baixant los de primera per pujar los de tercera, tots ells haurian pogut trobar-se reunits a segona, com a bons moltons de un mateix remat. ¡Qu' es sinó aixó la caritat cristiana?

Segona: en la impossibilitat de efectuar la combinació antes indicada, podian los pelegrins sacrificar la comoditat del cos, y embarcarse tots sense excepció en vagons de tercera classe. Si estimesin al Papa, com diuhen, bè haurian pogut imposarse aquest augment de 35 horas en lo viatge.

No han fet una cosa ni altra, obtant per suspendre la pelegrinació.

Quan lo Banyeta no havia inventat encare 'ls carrils, los pelegrins atravessavan comarcas, provincias, regnes y continents a péu descals per anar a veure 'l Papa, ó a visitar los Sants Llochs ó 'l Sepulcre de Sant Jaime de Compostela, ab la carabasseta al cim del bordó y la pitrera plena de petxinas.

Avuy la perspectiva de 87 horas de viatge, suavizadas per tres altos ab sos descansos corresponents, los posa la pell de gallina y 's fan endarrera.

Lo dia que s' estableixi un ferrocarril de cremallera, d' aquí al cel, son capassos de medir cuidadosament la distancia, d' enterarse de las fondas y restaurants que 's trobin pel camí, de si hi ha cotxes-llits y escalfa-peus, per atravesar ben calentons las últimas capas de l' atmósfera, y en cas de que las condicions no 'ls agradin, son capassos de demanar que 'ls portin a encendre 'l cigarrillo als tions del infern, exclamant a imitació de D. Jaime:

—Fumém! Fumém!

P. DEL O.

¡ÁNIMO!

¡Tóquila, senyor Cristino!
Li dich que pot alabarse

de que acaba de portarse com un héroe, ¡vátia nell!
D' aixó podea dirsen homes que s' explican sense mengua, sense cap pèl a la llengua, ni a la cara... ni al clatell.

Ha entonat un valent himne a la santa democracia, y ho ha fet ab tanta gracia y ab tanta oportunitat, que desde ara li asseguro que ab la seva bissarria, tot lo que vosté perdía en un moment ho ha guanyat.

Ja no es aquell senyor Martos de las honestas distancias y altrás mil extravagancias que vosté havia comés: ja no es aquell gran funámbul que 'ns tenia a tots sorpresos, veyentlo dias y mesos sense móures ni fer res.

No senyor: la Espanya entera li ha vist donar la pitrada més seria y més ben donada que han pogut veure 'ls mortals. Tothom sab ja per sa boca que aquí no hi ha més sortida que donar pas desseguida als principis liberals.

¡Ho veu? Los madurs ja ploran: saben que aquesta grapada 'ls embulla la jugada, y s' esgarrapan lo front. Lo discurs seu los enfonza, y fins senten la trompeta del angel, y una veuheta que 'ls diu:—¡Va a acabarse 'l món!

Aixó, aixó es lo que aquí importa: anulá a la faramalla que a cops de sabre y de tralla nos ha fet ballar tants anys. Fugir d' aquestos patriotas que ab patxorra que horrorisa, nos han pres fins la camisa y 'ns han dut la mar d' afanyos.

Ara, es clar, dirán que 'n Martos no coneix la llei ni l' ordre, que vè a predicar 'l desordre y la insubordinació. Farán córrer que 'ls principis que vosté aclama y predica, causaran de mica en mica la ruina de la nació.

¡Tan se val! Aquestos tipos, com que son gent llesta y práctica, aplican sempre la táctica que milló efecte 'ls pot dú. Y quan no tenen la forsa m' empunyan las bayonetás, s' encaran ab las pissetas y procuran fels' hi 'l bú.

Animo, no s' entretengui y ataquí 'l perill de cara: no sigui pas cosa que ara se 'ns aturi a mitj camí. ¡Ne diu que 'l nostre organisme necessita una sanch nova? Pues, ala, a veure si 'ns proba aixó que acaba de di.

Deixis d' embuts y retóricas y vingan fets desseguida, sense témer la embestida del partit conservador. Recordi bè aquesta máxima, que com a final li clavo: —«Si 'l país aplaudeix, bravo; si 'ls madurs xiulan, millor.»

C. GUMÁ.

LA MONJA DE VIGO.

s una historia trista y escandalosa.

Una filla de familia, menor d' edat y rica, trobantse a casa de una parenta de Santiago, se deixa segrestar per un frare franciscá que abusant, de sa inexperiencia, la conduheix al convent de l' Ensenyansa de aquella ciutat, ahont vesteix lo vel.

Son pare, desesperat, entaula al saberho algunas reclamacions energicas, y la novicia es trasladada secretament, desde Santiago a Vigo.

Després de aquest escamoteig mistich, se reanudan las reclamacions per part dels pares de la novicia: alguns metjes enviats a reconéixerla, certifcan que la vida religiosa y la falta de condicions higienicas del convent han de serli fatals de tota precisio. Al tercer reconeixement, la superiora tanca la porta als metjes, y 'ls nega resoltament la entrada.

En aquest punt comensa una serie de gestions per part de las autoritats civils, retrassadas pel bisbe de

Tuy que amenassa excomunicar a tot vitxo vivent. Un bisbe que tira veri.

Se fa precis allanar lo convent; pero aixó no pot realisarse sinó mediant autorisació expressa del Ministre de la Governació. Arriba per fi la ordre desitjada. L' autoritat de Tuy s' encamina al convent, resolta a restituhir a aquella filla, menor d' edat, a son legitim pare que la reclama; pero 'l bisbe de Tuy, enterat dels traballs que 's preparavan, maná per telegrafo, que la novicia professés, com aixís va ferho dos horas antes de presentarse la autoritat a reclamarla.

D' aquest modo van poderli dir: —¡Ara ja no es del seu pare, ni del món; ara ja es de Déu, y cuidado a tocarla!

Pochs días després de aquest fet escandalós, la monja de Tuy, que sense lo que li corresponia de l' herencia paterna, gosava de un llegat de 40,000 duros, moría, confirmantse plenament los pronóstichs dels facultatius.

Son pare en tant s' arrancava 'ls cabells, al veure que li havian arrebatat a una filla, burlant totas las lleys divinas y humanas.

Y com tal vegada 'ls 40,000 duros s' invertiran en sufragis per l' etern descans de la difunta, lo bisbe de Tuy, las monjas de Vigo y 'l frare franciscá que va segrestar a aquella desgraciada, podran dir: —¡Vingan noyas ricas, y al convent!

Lo Sr. Albareda, en las Cortes ha promés enterarse del assumpto, declarant que de probarse la culpabilitat, procederá al cástich *aunque aplicado con todo AQUEL RESPECTO que debe el Estado a las comunidades religiosas.*

Si per cas, proauri obrar ab aquell respecte d' *El Alcalde de Zalamea:*

«Con muchísimo respeto os he de ahorcar, ¡vive Dios!»

R.

opera *Cármén* que ab tan éxit está representantse en lo Liceo, més que una ópera es un simbol.

Es la protagonista una cigarrera molt salada que seduheix a un soldat y després s' entrega a un torero. Lo soldat s' empipa y li dona una ganivetada, deixantla al siti.

¡Quántas situaciones políticas no han mort a mans del militarisme quan més entretingudas estavan ab xulos y toreros!

Hi ha intents de beatificar al famós Pare Claret, a qual efecte 'l bisbe de Vich recorda als rectors de la diócesis li manifestin si coneixen alguna obra seva notable de gracia ó de virtut.

¡Obra de gracia? Jo 'n sé una: *La llave de oro*, qu' es graciosíssima.

En Romero Robledo ha parlat de un jutje que havent sigut processat per estafa y per bigamia, y haventse escapat de presiri, passant per boig, després de permanéixer algun temps en lo manicomi, avuy dessempeña, com si tal cosa, un jutjat de primera instancia.

La justicia es cega. Y garrotada de cego ó garrotada de boig son dos cosas enterament iguals.

S' ha celebrat a Madrid un banquet reformista de 800 cuberts.

Ensaig general de las aspiracions del partit. Moure las barras de tan en tan, porque no 's rovelin las frontissas de la boca.

El Correo Catalan no sab com compóndrerselas per conciliar la seva qualitat de carlista y de católich, després de la declaració del Papa de que la reyna Cristina ha sigut elegida per Déu, per donar la pau a Espanya. Per fugir de compromisos sosté que 'l Papa no ha fet aquesta declaració *ex cathedra*.

Com si pogués haverhi un papa de per riure y un papa serio.

Creguim *lo Correo*, aquí no hi ha més remey que aguantar l' alé y fè 'l *papa-natas*.

Si 'ls reformistas aixecan una bandera y 'ls fusionistas ne sostenen un' altra, ja saben los conservadors lo que 'ls toca.

Plegá 'l ram... y anarse 'n a las Quaranta horas. A la taula de la Monarquia no hi ha plats per tantas bocas.

Per últim lo Papa ha rebut a'n en Jaumet, lo pimpollo del Terso ó siga 'l fillastre de las húngaras.

Lo minyó duya per ferse obrir las portas del Vaticá una magnífica creu de brillants, que s' ha escapat com per miracle de las joyas que 'l seu papá ab molta frecuencia sol empenyarse.

¡Y qui sab si entre aquells brillants n' hi haurá més

d' un que t' amo legítim y verdader á las Provincias Vascongadas, á la montanya de Catalunya ó al Maestrazgo!...

En fi, siga lo que 's vulga, 'l Papa, va rebre á aquell noy, recomenat als periódichs católichs que no 'n fessin us, per no disgustar al govern espanyol.

Y es fama que al despedirlo, tocantli la barbata, li va dir:
—Vaja, sigas bon minyó, créu forsa als papás... y no fassis pipi al llit.

En Romero Robledo s' ha fet demócrata; pero més demócrata que 'l mateix Martos, de tal manera que proclama la necessitat de la revisió constitucional.

—¿Y vostés se fian de la sinceritat del home de la barra?

—Ja veurán: nosaltres nos fiem de tothom y no 'ns fiem de ningú... y la barra de 'n Romero Robledo si pot utilitzar-se com alsaprém, ja haurá prestat lo seu servey.

En Sagasta es l' home de la sórt.

Per ell la política es un galliner, sense més gall que la seva persona, y ab moltes gallinas de diverses castas, ab la particularitat de que avuy com avuy, totes li ponen.

En Martos l' hi ha fet l' ou de la democracia.

En Castelar y tots los republicans de la Cámara li fan l' ou de la benevolencia.

Los reformistas, l' ou del sufragi y del jurat.

En fi, totes las gallinas li ponen, menós una: en Cánovas.

Aquesta s' ha tornat lloca.

Cosas de 'n Moret.

Pintant la prosperitat qu' está atravesant lo pais, declara:

«Lo crédito está cada dia més alt.»

Y es molt cert: tan alt, que ja ab las mans no hi ha medi d' arribarhi... y ab la vista tampoch.

Un eco de las classes de francés de Sant Felip Neri.

—¿Vamos á veure, ou, en francés, com fá?

Lo municipal després de gratarse 'l cap:

—Ou hace truyta.

Lo professor:

—No, home: ou, en francés.

Lo municipal:

—Ah... ya entiendo... truyta á la francesa.

Distinció sutil:

«No volem —va dir en Romero Robledo— lo servey militar obligatori... lo que nosaltres volém es la instrucció militar obligatoria.»

¿Ab ranxo ó sense ranxo?

Passava aquest dia pèl carrer una caravana de húngaros, bruts, greixosos, escampant al pas un tuf de miseria y abandono.

Formavan part de la caravana algunas donas.

—¿Que son aquestas? vá preguntar una castanyera.

—Húngaras, li van respondre.

Y ab molta naturalitat vá dir la castanyera:

—¿Y de aixó s' enamora aquell babau d' en Carlos VII? ¡Qué tal será ell!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Sol-te-ra.
2. ANAGRAMA.—Corbeta-Coberta.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Mora de Ebro.
4. ROMBO.—

C
P O P
P O R R O
C O R T I N A
P R I M A
O N A
A

5. GEROGLIFICH.—Com més quintos més quartos.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans J. S. y P., Suteró Furor y C., J. Sugranyes Urpi, E. Padrell de Reus, Pep Ramogosa y Xicot com cal; n' han endevinadas 4 Noy de 'n Pepis y Un de la Vall de Arán; 3 Ch. Gats, E. Solé B., y un Butifler y 1 no més Geroni de la Bordeta.

XARADA.

—Des inversa quarta-quinta que la tersa-quart total anant á comprá una pinta va caure y hu va fer mal?..

—Sí, ja ho sé, ahir la Pona á tres-quart-cinch m' ho digué: jo ho sento molt, ¡pobra donal pero paciencia ¡que hi vol fé!...

RAMON PATRODELFO.

ANAGRAMA.

Ans tot molt maca tot es molt lletja; li ve del fetje.

¡Ay pobra Peca!

D. LOPEZ Y LOPEZ.

TRENCA-CLOSCAS.

SENT MOLT SORT NO 'M DIRÁ RE.

Formar ab aquestas lletas lo nom de un poble de Catalunya.

TREP.DELLA.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horizontal: consonant.—Segona: número.—Tercera: los arbres ne tenen.—Quarta: nom de dona.—Quinta: filósop grech.—Sexta: número.—Séptima: vocal.

DOMINGUET T.

GEROGLIFICH.

MORIR

CARLI

SUTERO FUROR Y C.^a

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans J. J. J., Pep Ramogosa, Peret de Sant Martí, E. Bort y Bonet, J. C. Viuda de Sugranyes, Viladaura, A. Bodro, Esgarrapa Cristos, Un Pelegrí, Catarraca, Sagerbas de Reus, Angel de la Guardia, L. Lopez y Lopez, G. C., P. Boladeres, M. Font, Petrus, M. Criadas y C., J. P. rey d'oros, B. Sech, Cap del mon, M. Catalá y Mech: Dispensin, lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciutadans E. Casellas, Mans, Paquito, A. Gbert, Un Sarralench, Marqués de las Arengadas, Suteró Furor y C., F. Ribas, S., Domingo Grau; Rafel Alonso, Lorellap Sasac, J. Sugranyes Urpi, Geroni de la Bordeta, E. Solé y B., Un de la Vall d' Aran y Xicot com cal.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutada Hamlet: En l' article hi ha moltes condicions; pero 'l género no es propi pera 'ls nostres periódichs.—Un Butifler: Los versos no van prou bé.—Emilia: Lo mateix li dihém a vosté.—C. Salamé: Aprofitarem una cantarella y prou.—E. Casas Pallero!: La poesia está molt bé.—Samuel del Palau: Boja y concolxa may han rimat La segona poesia está molt bé y s' insertara.—Argos: Gracias per l' avis y cregut que ho tindrem present.—D. Mont: Las poesias de vosté son flúxetas.—R. S. T. Idem ia seva.—Mata-morts: Fins dimecres al mitj dia hi ha temps: de lo que 'ns remet s' insertara alguna cosa.—E. Oliver R. En l' article hi ha poch brillo: envihin un altre.—P. Vilanovi: L' idea del article es gastadissima.—F. de P. Juanico: Lo sonet no es tal sonet: per serho haurian de tenir las mateixas rimas las dos primeras quartetas. Salvat aixó 'l versos están bé.—J. Brugués: Llastima que 'l versos que remet signin tant incorrectes.—J. Staramsa: La xarada está bé: en la poesia hi ha algun repel.—M. B. y R. P. Mollet: De aquesta classe de assumptos no podem parlarne.—Noy de la Mare: Enterats y hasta la vista.—Pik-Tik-Crik: Los versos están bé.—Capella Prehistórich: Idem la idea del article.—S. Ust: Aceptat lo que 'ns remet.—R. Rocavent: L' idea está bé; la forma no tant.—Piclo Adán y C.: Hem llegit los versos dos cops sense trobarli la gracia, ni 'l significat.—Cerilla: 'l dibuix de vosté no 'ns serveix.—E. Sala: En los de vosté, hi ha progrés, pero encare no 'ns serveixen.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

AYGUA-POLL.

—Qué diu que ja no van á Roma, mossén Lluch?

—No; pero no hi fa res: ara que hi som, acaba de treure las tacas, y endressa 'l mantéu á la calaixera, que un' altre dia servirá.